

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Святий Кіран, католик

Церква в Кемпбелт ауні та Айлі

Seann Loch Chille Chiarain

3 травня 2026 року

П'ята неділя Великодня

Гімни/Музика на неділю

Процесія

226 Я — хліб життя

Оферторі

511 Візьміть наш хліб, просимо вас

Музика причастя

Тебе поєм (Ми співаємо тобі)

Післяпричастя

556 Це моє тіло

Рецесія

86 Христос Господь воскрес сьогодні
(Vv1-3)

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

П'ятий тиждень у Великодні

Вівторок: Свята Меса, 18:00

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30;

Свята меса. 10:00

Група для обговорення: писання під час

Великодня, 10:30 ранку в каплиці (Івана 14:15–21)

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; **Свята меса, 10:00**

Наступних вихідних:

Субота, 9 травня, Вічна меса, 18:00

Неділя, 10 травня, 6-та неділя звичайного часу, Свята Меса, 10:00

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Бріджсайд, острів Айла

3 травня, 5-та неділя Великодня: **Свята меса, 16: 00**

17 травня, 7 неділі Великодня: **Свята меса, 16: 00**

Відповідь на псалом

*Нехай Твоя милосердна любов буде з нами,
як ми сподіваємося на тебе, о Господи.*

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

Я — шлях, і істина, і життя, каже Господь.

Ніхто не приходить до Отця, окрім як через мене.

Алілуя.

Антифон причастя

Я — справжня лоза, а ви — гілки, каже Господь.

*Хто залишається в мені, і я в ньому, приносить плоди в достатку,
алілуя.*

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

4 ТРАВНЯ 2026

Увійди в дух

У ранній церкві Святий Дух був відомий як Паракліт — біблійне грецьке слово, що означає «заступник» або «утішитель», буквально «той, хто покликаний на ваш бік». Паракліт або Святий Дух, третя особа Трійці, дає людям керівництво, втіху, силу та підтримку. Який чудовий обов'язок для всіх віруючих! Коли ви присвячуєте себе цим важливим і гідним справам, надаючи наставництво тим, хто загублений, і розраду, силу і підтримку тим, хто страждає, ви втілюєте дух Святого Духа!

Сьогоднішні читання: Діяння 14:5-18; Івана 14:21-26. «Адвокат, Святий Дух... навчить тебе всьому і нагадатиме все, що я тобі розповів.»

ВІВТОРОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

5 ТРАВНЯ 2026

Важкий день в офісі?

У всіх бувають погані дні для волосся, сині понеділки і дні, коли ми виходимо з того боку ліжка. Але інші дні йдуть погано після початку. Можливо, жоден із них не такий страшний, як день, коли святий Павло зіткнувся з дощем каміння розлюченого натовпу і був залишений помирати. Коли друзі його знайшли, він підвівся і повернувся до міста. Не записано, що сталося диво, яке зцілило його і зняло біль. Швидше за все, Пол встав, побитий, закривавлений і дуже болючий — і повернувся до роботи. Такий вид наполегливості передбачає відданість любові Христа. Попросіть про це!

Сьогоднішні читання: Діяння 14:19-28; Івана 14:27-31а. "Потім вони забили Пола камінням і витягли з міста, вважаючи, що він мертвий."

СЕРЕДА: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

6 ТРАВНЯ 2026

Найкращі друзі назавжди

«Залишайся» в Ісусі, каже Євангеліє. Залишатися — залишатися — це дієслово інтимності, яке вказує на рівень перебування Ісус у своїх послідовниках. Ісус не хоче бути якоюсь далекою фігурою на небі, яку ми іноді визнаємо поклоном або поспішною молитвою. Він бажає і пропонує бути нашим найближчим довіреним другом, другом, який залишається

поруч у радості й горі довго після того, як інші друзі вже пішли далі. У світі з високою мобільністю він обіцяє інший тип стосунків, які триватимуть, тривають і залишаються. Прийми цю пропозицію сьогодні.

Сьогоднішні читання: Діяння 15:1-6; Іван 15:1-8. "Залишайся в мені, як я в тобі."

ЧЕТВЕР: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

7 ТРАВНЯ 2026

Краватка, що зв'язує

Що спадає на думку, коли ти думаєш про кохання? Можливо, це глибокий зв'язок із близькою людиною. Ісус говорив про любов так: тісний зв'язок із Отцем був тим, що мав із учнями. Він також дав нам приклад любові, яка поважає інших, терпляча і готова жертвувати заради блага інших. Любов, отже, означає і споглядання, і дії: входження у зв'язок з Ісусом і Отцем, а також відповідь на нього. Христос сказав ще одну річ про любов: вона робить тебе щасливим. Є унікальна радість у тому, щоб любити інших. Знайдіть його сьогодні.

Сьогоднішні читання: Діяння 15:7-21; Івана 15:9-11. "Я сказав тобі це, щоб моя радість була в тобі, і щоб твоя радість була повною."

П'ЯТНИЦЯ: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

8 ТРАВНЯ 2026

Свідомість образу

Новий Заповіт наповнений образами Ісуса — від доброго пастиря до курки-матері, від царя до дорогого друга. Письменники, теологи, містики та митці також подарували нам багато образів, які можуть допомогти поглибити власне переживання Бога і розширити нас у нові можливості. Хоча деякі образи можуть нас здивувати, вони також можуть започаткувати новий спосіб мислення про те, як Бог присутній у нашому повсякденному житті. У різний час один образ може говорити з нами більше, ніж інший. З яким образом Ісуса ви найбільше співвідносите сьогодні? Який, на вашу думку, кидає вам виклик і відкриває нові способи сприйняття Бога?

Сьогоднішні читання: Діяння 15:22-31; Іван 15:12-17. "Я називав тебе друзями."

СУБОТА: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

9 ТРАВНЯ 2026

Проблема християнства

Ніхто не шукає проблем, але слова Ісуса в

Івана 15 натякають, що біда знайде нас. Він не має на увазі звичайні американські гірки життя, радощі й печалі, які приходять і йдуть. Коли Ісус каже, що світ буде ненавидіти нас, своїх послідовників, він має на увазі, що біда прийде до нас не через наші ореоли, а через те, що ми протистоятимемо хвилі власної вигоди, матеріалізму та прагнення до влади. Ми можемо стати легкою мішенню для проблем,

коли беремо на себе сторону бідних і виключених, коли не піддаємося вільно плаваючій люті, коли можемо пробачити ворогів і чесно поводитися з усіма людьми. Ми вирізняємося саме через це... Чи не так?
Сьогоднішні читання: Діяння 16:1-10; Іван 15:18-21. *"Ти не належиш світу, але я обрав тебе з цього світу."*

Читання на п'яту неділю Великодня

Діяння апостолів 6:1-7

Дияконат має корені в суперечках щодо церковних ресурсів.

Псалом 33:1-2, 4-5, 18-19

Ті, хто дивиться на Бога, будуть збережені від потреби.

1 Петра 2:4-9

Ісус — це камінь, на якому ми будуємо — або спотикаємося.

Іван 14:1-12

Ісус обіцяє піклуватися про своїх друзів, які сумніваються в тому, чого не бачать.

Слова на слові

*

Він жив серед нас [Ісуса Христа], сповнений благодаті та істини. Він проголосив і заснував Царство Боже, змусивши нас пізнати Отця. Він дав нам заповідь, що ми повинні любити одне одного; так само, як Він любив нас. Він навчив нас шляху євангельських блаженств, згідно з якими ми маємо бути бідними духом і лагідними, терпляче терпіти страждання, прагнути справедливості, бути милосердними, чистими серцем, миротворцями, терпіти переслідування заради праведності. Він був розп'ятий за Понтія Пилата, Він, Агнець Божий, взявши на себе гріхи світу; Він помер за нас, прибитий до хреста, принісши спасіння кров'ю спокути. Похований, Він воскрес власною силою на третій день, піднісши нас Своїм воскресінням, щоб взяти участь у божественному житті, яке є життям благодаті. Він піднявся на небо, звідки знову прийде, щоб судити живих і мертвих, кожен за своїми заслугами; ті, хто відповів на Божу любов і доброту, підуть до вічного життя, а ті, хто до смерті відкидає їх, будуть приречені на вогонь, що ніколи не згасає. І Його царство не матиме кінця (сповідь віри Папи Павла VI).

* *

Перша спільнота ново навернених християн поставила питання, яке досі актуальне: хто такий Воскреслий Господь?

Сьогоднішнє Євангеліє відкриває багато таємниць Ісуса Христа. Він — Бог, який приніс наше спасіння. Він єдиний з Отцем. У прагненні висловити цю істину якомога вірніше, Свята Церква молиться у передмові до Святої Трійці: «Бо все, у що ми віримо через Твоє одкровення про Твою славу, так само без жодних відмінностей ми думаємо також про Твого Сина і Святого Духа. Щоб, сповідуючи істинну і вічну Божественність, ми шануємо відмінність Особистостей, єдність у суті та рівність у величі.»

Один Христос веде нас у таємницю вічності. Тим, хто вірить у Нього, Він пропонує християнський світогляд — християнську надію.

Людині потрібне відчуття напрямку. Нам потрібно знати, заради чого ми живемо. Без напрямку, без надії життя може почати руйнуватися. Професор Антоні Кемпінський одного разу спостерігав випадки, коли люди помирилися без серйозних захворювань. На його думку, їх перемогла втрата надії — життя, позбавлене сенсу.

Ми всі пов'язуємо свої надії з чимось: роботою, відповідальністю, очікуваннями наших дітей, родини чи друзів. Ці речі мають значення. Але коли настає невдача або життя раптово стає трагічним, ми можемо відчувати себе перевантаженими. І страждання ніколи не поруч. Ми бачимо це в лікарнях, де життя постійно бореться зі смертю. Ми бачимо це по всьому світу, де любов бореться з ненавистю, а правда бореться з брехнею, світло — з темрявою. Іноді здається, що сили брехні і темряви перемагають.

Але чи справді це так? Саме тому нам потрібна християнська перспектива — християнська надія. Коли все інше розвалюється, ми все одно можемо сказати: Бог з нами.

Слово стало плоттю, щоб ніхто ніколи не мав кричати наодинці: «Боже мій, чому Ти покинув мене?» Ці слова також були сказані нашим Спасителем у Його людських стражданнях. Тож у найважчі моменти життя — у приниженні, болю чи невдачі — не кажіть: «Бог покинув мене». Він іде поруч із тобою.

Христос переміг. Він подолав своїх земних ворогів, переміг гріх — і разом із ним його автора, Сатану. Таким чином Він переміг смерть і відкрив шлях до життя для всіх, хто вірить у Нього.

І ми віримо. Звертатися до Христа — означає знати, що через Його смерть і воскресіння Він врятував нас і дав нам щось набагато більше, ніж просто тимчасове рішення: вічну перспективу. Він проливає світло на майбутнє, яке не можна виміряти і яке ніколи не закінчиться.

Він єдиний — ворота до цієї вічності. Він веде віруючих у дім Отця. Ми маємо обрати слідувати за Ним, навіть якщо це важко, бо егоїзм і любов до себе завжди тягнуть нас. Але саме такої подорожі вимагає від нас віра: йти з Христом і довіряти, що в Ньому життя не закінчується — воно здійснюється.

* * *

Тоді ми віримо в Бога, який навіки породжує Сина; ми віримо в Сина, Слово Боже, який народжується вічно; ми віримо в Святого Духа, нестворену Особу, яка походить від Отця і Сина як їхню взаємну, вічну любов. У трьох Божественних Особах, які є співвічними і рівними, життя і щастя Бога, абсолютного Того, Хто є і не був створений, з'являються у найбільшій повноті і досконалості, з найбільшим піднесенням і славою, що належать лише Йому. Тому єдність у Трійці і Трійця в єдності слід шанувати! (Сповідь віри Папи Павла VI).

У любові Христові,
Отець Ентоні

АНГЕЛИ В ІКОНАХ: 26 АРХАНГЕЛІВ

Традиція ніколи не була повністю погоджена щодо кількості архангелів. Найчастіше називають сім імен: Михаїл, Гавриїл, Рафаїл, Єгудїїл, Селатїїл, Уріель і Варахіель. Однак у католицькій набожності особлива увага зазвичай приділяється Михаїлу, Гавриїлу та Рафаїлу, тоді як Уріель з'являється в деяких традиціях, але не в офіційній католицькій набожності.

Михаїла вважають головним архангелом, командиром небесних військ і великим захисником від зла. У християнському мистецтві він з'являється у кількох формах. Як апокаліптичний вершник, він є ангелом, який оголошує Страшний суд. У сценах божественного суду його показують, як він зважує добрі і злі вчинки душ. Як воїн, що

Святий Архангел Михайло

топче дракона, він уособлює перемогу добра над злом і, у старіших християнських образах, тріумф християнства над язичництвом. Михаїл, найвидатніший серед архангелів, часто зображується праворуч від Христа. Зазвичай його зображують у солдатських обладунках, часто з тунікою.

Гавриїл — посланець Бога. У Благовіщенні він передає послання Пресвятій Діві Марії, що вона завагітніє Христа силою Святого Духа. В іконографії та літургії його часто зображують як молоду

постать у імператорських шатах. Як архангел другого за рангом, його зазвичай ставлять біля лівої руки Христа.

Рафаеля найчастіше ідентифікують за хрестом і посохом, і він особливо з'являється у сценах із Книги Товіа, де супроводжує і захищає Тобіаса в його подорожі.

Зображення Уріеля значно рідше. Він не згадується в Старому чи Новому Завіті, хоча згадки про нього трапляються в деяких апокрифічних творах. У Західній Церкві відданість Уріелю була засуджена ще у VIII столітті. У православної традиції його іноді описують як ангела покарання і покаяння, з атрибутом полум'я.

Рубльов: Святий Гавриїл Архангел

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 18
Любов Божа
Івана 10:27-30

Щоразу, коли я читаю слова про те, що жодна сила, подія, людина чи навіть гріх не можуть вирвати мене з рук Христа, я відчуваю глибоке відчуття безпеки. Істина, що спливає на поверхню мого розуму, свіжа щоразу, але водночас якимось чином дивовижна: Бог любить мене і не хоче втратити мене ні за що. Ніхто ніколи не піклувався про мене так повно, і ніхто ніколи не буде. Це очевидно.

Людська любов, навіть у найкращій формі, може стати нестерпною. Вона може перетворитися з життєдайної на виснажливу, навіть руйнівну. Його тепло може поглинути все миттєво. І все ж нам кажуть, що ніхто не забере нас з рук Христа. Проте ми повинні пам'ятати іншу сторону істини: «Жахливо потрапити в руки живого Бога» (Євреям 10:31). У Виході Мойсею, прагнучи побачити Бога, кажуть: «Ви не можете побачити мого обличчя,

бо ніхто не побачить і не може жити Мене» (Вихід 33:20). Якщо Мойсей помер від такої зустрічі, стає зрозуміло, чому я не бачу Бога щодня в повноті Його присутності: я б не пережив цього.

Бог — це любов, але Його любов не є маленькою, безпечною чи керованою. Вона нескінченна, очищувальна і всепоглинаюча. Лише Син, у повноті Святого Духа, може прийняти і відповісти на любов Отця в повноті, з безмежною любов'ю у відповідь. То що ж станеться, коли та сама палаюча любов буде запропонована нам, звичайним істотам — грішникам, слабким, обмеженим, обтяженим невдачами, старими ранами, гордістю і соромом? Чи може така бездоганна, нескінченна любов стати вогнем, що переповнить нас? Чи може любов Бога, що наближається в спілкуванні і наповнює нас Своєю присутністю, залишити нас нествореними? Чи може цей океан любові пропалити крихку глину людської особистості?

Ісая бачив, як серафими закривали свої обличчя перед славою Божою. Навіть вони не могли витримати яскравості. А що з нами? Чи можлива подорож до сонця? Звісно, ні. Ми б спалили, не діставшись до неї. І все ж навіть сонце — це нічого, крім вогню Божої любові.

Іван побачив воскреслого Христа на Патмосі і впав до його ніг від страху. Очі Ісуса були, мов палаючий вогонь, ноги Його — бронза, що світилися в печі. Ось справжня відповідь: Втілення. У Христі Бог наближається до нас, не знищуючи нас. А по той бік Втілення — наше ворожіння: наше втягнення в Його життя.

Чим більше ми вступаємо в спілкування з Христом — дивлячись на Його обличчя в іконах, поклоняючись Йому у Пресвятому Таїнстві, приймаючи Його в Євхаристії, слухаючи Писання і медитуючи над ним — тим глибше це єднання. Це не стирає те, ким ми є. Натомість вона готує нас до дня, коли Його слава буде відкрита. І цей момент не буде самоосудом, а захопленням, що захоплює подих.

Тож християнське життя не може бути лише прикиданням. Це не про те, щоб виглядати побожним перед іншими. Це нічого не означає на небі. Головне — це справжнє: бути тісно з'єднаним із Христом у прихованих місцях, за зачиненими дверима, де ніхто інший не бачить. З часом Бог виведе все на світло. Він розкриє те, що було приховано, бо це справді важливо. Історію визначають не вітрини магазинів, а сейфи та сховища.

Отець Ентоні

Навколо світу

Іноді пропущені новини

ЕКОЛОГІЧНА КРИЗА

ВІЙНА ВИДНА З КОСМОСУ

Супутникові знімки виявили серйозні побічні ефекти війни на Близькому Сході: масштабні розливи нафти — наслідок атак на енергетичні об'єкти та кораблі в Перській затоці. Це наслідки військових дій Ірану та американсько-ізраїльських сил. Зображення були оприлюднені Європейським космічним агентством. Розлив серйозний; Забруднення може

вплинути як на природне середовище, так і на людей, які живуть уздовж узбережжя, для яких море є основним джерелом існування. На фотографіях видно нафтову пляму, що простягається на понад 8 квадратних кілометрів у регіоні Ормузької протоки, поблизу острова Кіш в Ірані. Розлив стався після пошкодження судна *Shahid Bagheri*. Інші зображення показують розлите паливо біля острова Лаван, де було уражено нафтові об'єкти. Нафта почала поширюватися далі і досягає острова Шідвар — охоронюваної території та середовища існування багатьох видів, включно з рідкісними морськими птахами та черепахами. Забруднення води загрожує риbam, які є основним джерелом їжі для тисяч мешканців цього регіону. Проблема також може торкнутися опріснювальних заводів, які забезпечують доступ до питної води майже 100 мільйонам людей.

БІЛЬШИЙ ЄС

Нині Чорногорія

У складному полотні європейської геополітики ретельно ткається ще одна нитка. Чорногорія, невелика адриатична країна, сформована в горнилі балканських конфліктів, зробила значний, хоча й обережний, крок у своєму довгому паломництві до Європейського Союзу. Рішення держав-членів ЄС надати зелене світло роботі над договором про приєднання країни — це більше, ніж бюрократична віха; Це момент оновленої надії для регіону, який досі зцілюється від глибоких ран ХХ століття.

Оголошення зустріли з стриманим оптимізмом. Європейський комісар з розширення Марта Кос справедливо назвала це «важливим кроком», визнаючи суттєвий прогрес, якого досягла Подгориця з моменту своєї незалежності у 2006 році. Її заклик до прискорених реформ, особливо щодо підтримки верховенства права, є необхідною дозою обачності. Справді, сам ЄС, зазначила вона, має вчитися на попередніх розширеннях, впроваджуючи посилені гарантії для захисту того, що він називає «фундаментальними цінностями блоку».

Саме в цьому питанні «цінностей» потрібне глибше осмислення. Для будь-якої нації, особливо для тієї, що має багату й унікальну культурну спадщину, шлях до вступу сповнений як обіцянок, так і небезпек. Обіцянка — це мир, стабільність і економічна солідарність — саме ті ідеали, які надихали батьків-засновників ЄС, таких як Шуман, Аденауер і Де Гаспері, які самі керувалися глибокими християнськими принципами. Європейський проєкт у найкращому вигляді є вираженням принципу солідарності, спільноти націй, що працюють заради спільного блага.

Однак небезпека полягає в потенційному руйнуванні національної ідентичності та морального суверенітету. «Фундаментальні цінності», які сьогодні просуває Брюссель, часто відірвані від християнських коренів, які колись живили Європу. Країна на кшталт Чорногорії має поставити складні питання: чи вимагатиме приєднання до блоку від неї секуляристських ідеологій щодо життя, сім'ї та віри, які чужі її народу? Принцип субсидіарності — наріжний камінь католицького соціального вчення — вимагає, щоб більша спільнота не втручалася у внутрішнє життя меншої, а підтримувала її та допомагала координувати її діяльність з рештою суспільства, завжди з метою загального блага. Потрібно молитися, щоб цей принцип був дотриманий.

Влада Чорногорії залишається відданою амбітній меті повноправного членства до 2028 року. Оскільки ця нація з трохи більше 600 000 осіб прагне закріпити своє майбутнє в європейській родині, її шлях є мікрокосмом ширшої європейської боротьби: боротьби за

побудову єдності, що поважає різноманіття, сприяння процвітанню, що служить людській гідності, і за повернення душі, яка, здається, дедалі більше втрачається. Хочеться сподіватися і молитися, щоб її лідери пройшли цей шлях із мудрістю та стійкістю, необхідними для забезпечення майбутнього процвітання та принципів для свого народу.

ПРОГРЕС ПРОГРЕСУ?

ЗАМІСТЬ БАТЬКА І МАТЕРІ

Яскравий погляд на ідеологічні течії, що формують європейську бюрократію, з'явився в Нідерландах, де Міністерство освіти, культури та науки розробило внутрішні рекомендації, спрямовані на створення нової, нібито «інклюзивної» публічної мови.

Документ, який витікали журналісти GeenStijl.nl, є радше планом руйнування фундаментальних понять сім'ї, історії і навіть біологічної реальності, ніж стиль.

Директиви, призначені для державних службовців, починаються з вже знайомого мовного контролю загальної ввічливості, забороняючи використовувати традиційні вітання, такі як «пані та панове». Вони також критикують історію Нідерландів, рекомендуючи більше не називати XVII століття «Золотою добою» країни через його асоціацію з колоніалізмом і рабством. Хоча тверезе і чесне осмислення гріхів минулого є християнським обов'язком, цей підхід більше нагадує історичне прикрашання, ніж справжнє примирення.

Найтривожніше — це прямий напад гідності на сім'ю. Документ критикує фундаментальні, універсальні терміни, такі як «батько» і «мати», як потенційно виключні. Вкорінена в плінних і абстрактних засадах гендерної теорії, ця порада прагне стерти природну сім'ю з публічного дискурсу. Керівництво пропонує, що навіть улюблені святкування слід знецінити їхнє значення; День матері та День батька, як вони пропонують, можна перейменувати на порожній «Ваш день», щоб врахувати так звані «різноманітні стилі життя».

Це не просто питання семантики; це прямий виклик створеному порядку. Католицьке вчення стверджує, що сім'я, заснована на шлюбі чоловіка і жінки, є фундаментальним і необхідним будівельним блоком будь-якого здорового суспільства. Ролі матері і батька — це не довільні соціальні конструкції, які слід відкинути заради ідеологічної зручності. Це прекрасні, відмінні та доповнюючі покликання, вкорінені в істині про людську особистість як створену чоловічою і жіночою.

Стверджувати, що ці слова є виключними, означає здійснити глибокий акт виключення — відсуваючи на другий план переважну більшість людського досвіду та божественно визначену структуру сім'ї.

Хоча Міністерство підкреслювало, що це були внутрішні інструкції, які не призначалися для публічного оприлюднення, їхня публікація викликала необхідну суперечку. Те, що ми бачимо тут, — це логічна кінцева точка ідеології, яка відокремлює мову від реальності. Вона починається з заборони «пані та панове» і завершується оголошенням слів «мати» і «тато» проблематичними. В ім'я стерильної та абстрактної інклюзивності самі зв'язки, що пов'язують нас — одне з одним, з минулим і з правдою — систематично руйнуються.

США

СЕРЕД ЛІДЕРІВ

Вітик звіту Politico, посилаючись на добре обізнані джерела, було виявлено створення списку Білого дому, який класифікує держави-члени НАТО як «дружні» або «недружні» до Сполучених Штатів. Ця внутрішня оцінка, яка, за повідомленнями, називається списком «добрих» і «поганих», нібито детально описує внесок союзників у Північноатлантичний альянс і має на меті сигналізувати про наміри президента Дональда Трампа покарати країни, які сприймаються як непідтримуючі, особливо щодо дій, пов'язаних з Іраном або сприйманих невиконання зобов'язань з колективної оборони.

Звіт свідчить про чіткий розкол між союзниками. Хоча Іспанія, Велика Британія та Франція відомі тим, що відмовляються від допомоги США з певних питань, такі країни, як Румунія та інші, за повідомленнями, надали доступ до своїх авіабаз для американських операцій. Болгарія також згадується як та, що тихо сприяла американській логістиці на Близькому Сході.

Наслідки такої класифікації для майбутньої згуртованості НАТО та потенційні наслідки для країн по обидва боки цього розколу є значними. Одним із припущень є потенційне переміщення військових активів США. Politico припускає, що Польща та Румунія можуть стати значними бенефіціарами, враховуючи прихильне ставлення президента Трампа до них і їхню готовність приймати додаткові американські війська.

З моральної точки зору принцип солідарності, наріжний камінь католицького соціального вчення, підкреслює важливість взаємної підтримки та спільної відповідальності в альянсах. Хоча нації справедливо розрізняють власні національні інтереси, концепція колективної оборони, втілена в НАТО, закликає до духу справжньої братерії та відданості спільному благу всіх членів. Потенціал каральних заходів, заснованих на уявних образах або різних стратегічних оцінках, ставить під сумнів довгострокове здоров'я таких партнерств, які будуються не лише на стратегічній узгодженості, а й на довірі та спільному розумінні взаємних зобов'язань. Прагнення до справедливості та миру в міжнародній спільноті вимагає збалансованого підходу, де національні інтереси переслідуються з гострим усвідомленням їхнього впливу на ширшу родину націй.

СТАРИЙ НОВИЙ КУЛЬТ

КРИВАВИЙ ФЕЛІКС ПОВЕРТАЄТЬСЯ

У кроці, що охолоджує душу і сигналізує про глибоку духовну хворобу в серці російської держави, президент Володимир Путін офіційно відновив ім'я Фелікса Дзержинського в Академії Федеральної служби безпеки (ФСБ). Це не просто адміністративна зміна; це свідоме прийняття людини, ім'я якої асоціюється з державним вбивством і переслідуванням Церкви.

Дзержинський, засновник таємної поліції ЧК і головний організатор Червоного терору, був архітектором системи, яка вела війну не лише проти політичних опонентів, а й проти самої гідності людської особистості. Його ім'я колись прикрашало цю ж установу — колишню Вищу школу КДБ, де сам молодий Путін навчався, доки її не закрили у 1992 році на тлі надій на пострадянське майбутнє. Пан Путін раніше шкодував про це усунення, а тепер воскресив цього привида з непокаятого минулого Росії.

Символізм такий же навмисний, як і гротескний. Культ «Залізного Фелікса» методично відновлюється. Статуя Дзержинського має повернутися на Лубянську площу, історичне місце штаб-квартири ЧК і КДБ. У збоченому моральному розрахунку сучасного Кремля цей

пам'ятник масовому вбивці може замінити Соловецький камінь — скромний меморіал, встановлений на честь численних жертв того самого терору. Один із ідолів державної влади буде піднятий, зруйнувавши данину пам'яті його жертвам. Ще одна статуя Дзержинського вже стоїть, відкрита без шуму, перед штаб-квартирою Служби зовнішньої розвідки (СВР).

Це не поодинокий акт історичного ревізйонізму, а частина ширшого, систематичного зусилля зі стирання пам'яті про злочини держави та освячення її виконавців. У лютому московська влада остаточно закрила Музей історії ГУЛАГу — єдину велику державну установу в Росії, присвячену чесному протистоянню жахам сталінських репресій. На його місці буде збудовано новий музей, нібито для вшанування нацистських злочинів під час Другої світової війни. Однак у цьому наративі Сталін, тиран, відповідальний за смерть мільйонів власного народу — включно з незліченними священиками, релігійними та вірними мирянами — буде представлений як національний герой.

Для католиків і, власне, для всіх людей із совістю, ці дії означають більше, ніж просто політичний зсув. Вони є злочином проти правди, пам'яті та справедливості. Радянський режим, який Дзержинський допоміг створити в крові, був безбожною ідеологією, що прагнула загасити світло Христа в Росії. Вона створила величезний архіпелаг концентраційних таборів і заповнила масові могили Новими Мучениками, чиїм єдиним злочином була віра.

Відновити ім'я Дзержинського — це плюнути на ці могили. Закриття музею, присвяченого жертвам ГУЛАГу, означає змусити їхні свідчення замовкнути. Це державний наказ забувати, заперечувати реальність зла і шанувати катів, а не шанувати мучеників. Нація, яка не може протистояти власним гріхам, а натомість обирає прославляти інструменти своїх найтемніших розділів, — це нація, що добровільно йде у моральну прірву. Це не основа сильної та впевненої країни, а відчайдушне ідолопоклонство режиму, побудованого на брехні.

Ми читаємо Папу Лева

Ми не погоджуємося на формальне благословення гомосексуальних пар чи пар у нерегулярних ситуаціях...

Цю подорож слід розуміти насамперед як прояв волі проголошувати Євангеліє, проголошувати послання Ісуса Христа. Отже, це спосіб наблизитися до людей у їхній радості, глибині віри, а також у їхньому стражданні. Так, часто потрібно щось прокоментувати або намагатися заохотити людей взяти відповідальність за своє життя. (...)

Ми повинні просувати новий підхід, культуру миру. Дуже часто, коли ми оцінюємо певні ситуації, реакція виникає одразу: потрібно втручатися за допомогою насильства — йти на війну, нападати. З того, що ми бачили, загинуло багато невинних людей. Я щойно прочитав листа (...) від сімей дітей, які загинули в перший день атаки. Вони говорять про втрату синів, дочок — дітей, які померли. І я кажу: справа не в тому, чи це зміна режиму...

Йдеться про те, як просувати цінності, у які ми віримо, не загипаючи так багато невинних людей. Питання Ірану, звичайно, дуже складне. Навіть переговори, які намагаються: одного дня Іран каже «так», США — «ні», і навпаки, і ми не знаємо, куди це веде. Ця хаотична ситуація виникла, критично важлива для світової економіки. Але в Ірані також є ціле населення невинних людей, які страждають через цю війну. Чи це зміна режиму, чи ні... Незрозуміло, який режим наразі панує після перших днів нападів Ізраїлю та США на

Іран. Перш за все, я хотів би заохотити продовжувати діалог заради миру: щоб сторони брали участь у ньому, шукали рішення, доклали всіх зусиль для сприяння миру. (...)

Єдність чи розбіжності в Церкві не повинні обертатися навколо сексуальних питань. Ми схильні думати, що коли Церква говорить про мораль, єдине моральне питання — це сексуальність. Я вірю, що насправді існують набагато більші, важливіші питання, такі як справедливість, рівність, свобода чоловіків і жінок, свобода віросповідання — усі вони мають пріоритет над цим конкретним питанням. (...) Апостольський Престол чітко заявив, що ми не погоджуємося на формальне благословення пар — включаючи гомосексуальні пари — або пари в нерегулярних ситуаціях — що виходить за межі того, що, якщо можна так сказати, Папа Франциск спеціально дозволив, заявляючи, що всі люди отримують благословення. Коли священник благословляє наприкінці меси, коли Папа дає благословення наприкінці великого святкування (...), це благословення для всіх людей. Відомий вираз Папи Франциска «Tutti, tutti, tutti» [всі, всі, всі] є вираженням переконання Церкви, що всі вітаються; усі запрошені; усі запрошені слідувати за Ісусом і всі запрошені шукати навернення у своєму житті. Ідучи далі, я вірю, що ця тема сьогодні може спричинити більше розділень, ніж єдність, і що ми повинні шукати шляхи побудови нашої єдності на Ісусі Христі та на тому, чого навчає Ісус Христос (...) Я засуджую всі несправедливі дії. Я засуджую вбивство людини.

Я засуджую смертну кару. Я вірю, що людське життя слід поважати, а життя всіх людей — від зачаття до природної смерті — слід поважати і захищати.

Пресконференція під час польоту до Риму, 23 квітня 2026 року.

На мою думку

Горбатий — так, дитина — ні

Нещодавній огляд закону про аборти, замовлений урядом Шотландії, запропонував радикальні зміни в етичному та правовому ландшафті країни. Рекомендації пропонують скасувати чинний ліміт у 24 тижні, потенційно дозволяючи аборти з соціальних причин — включно з метою селекції за статтю — аж до моменту народження. Ця пропозиція означає, що здорова, життєздатна дитина може бути відмовлена у праві на життя саме тоді, коли вона готова з'явитися у світі.

Обробляючи ці рекомендації, ми повинні поставити фундаментальне питання: яка соціальна криза настільки непереборна, що її можна вирішити лише знищенням іншої людини?

Культурний розкол у цьому питанні нещодавно був підкреслений під час розмови в соцмережах із 19-річним студентом. Його позиція була прямолінійною: «Аборти мають бути доступні за запитом до народження.» Він відкинув католицьку точку зору як спробу «контролювати жінок», стверджуючи, що оскільки вагітність накладає на жінку дев'ятимісячний фізичний тягар, а чоловікові дає лише «міль задоволення», батько не повинен мати значного впливу на це питання. Для нього рішення полягає в обов'язковій сексуальній освіті та ефективнішій контрацепції.

Хоча можна визнати турботу студента про автономію жінок, його світогляд відкриває вражаюче вузьке бачення людських стосунків. Зводячи акт зачаття до простого «моменту задоволення» і подальшого «тягаря», поняття спільної відповідальності, жертвенної любові та захисної ролі батька повністю зникають. Це перспектива, яка надає пріоритет «інтригам після» над передбаченням і спільною підтримкою. Крім того, ідея, що лише католики захищають святість утроби, є хибною; Не потрібно релігійне вірування, щоб визнати вроджену гідність людського життя. Достатньо бути гуманістом.

Непослідовність нашої сучасної «чутливості» найбільш помітна у нашому ставленні до природного світу порівняно з нашими власними нащадками. Поки я пишу це, триває масштабна робота з порятунку горбатого кита — ласкаво названого «Тіммі» — який опинився на піщаній мілині в Балтійському морі. Ресурси мобілізуються, і збираються великі суми грошей, щоб повернути цю істоту в безпеку. Цей прояв співчуття до страждаючої тварини є благородним і правильним. Проте варто замислитися, чому ця ж чутливість так жалюгідно не справляється з ненародженими представниками нашого виду. Якщо суспільство продовжить цим шляхом, майбутні покоління можуть дивитися на ХХІ століття не як на епоху просвітлення, а як на період глибокої моральної темряви.

Просування цих законодавчих змін часто базується на широкому тлумаченні поняття «психічне здоров'я». За сучасними практиками переконати двох медичних працівників у тому, що вагітність становить ризик для психічного здоров'я жінки або будь-яких існуючих дітей, потрібно небагато зусиль. Однак це «соціальне» виправдання не має суворої клінічної основи. Професор Павел Мережеєвський з Інституту психіатрії та неврології зазначив, що жодні достовірні дослідження не свідчать, що аборт покращує психічний стан пацієнта. Навпаки, дослідження свідчать, що він може становити значні довгострокові загрози для психічного здоров'я. Аборт не вирішує психологічну кризу; це часто поглиблює його.

Коли Шотландія стоїть на цьому роздоріжжі, ми повинні вирішити, яким суспільством ми хочемо бути. Чи будемо ми народом, який мобілізується за китом, але залишатиметься байдужим до дитини? Наразі ¹ поширюється петиція проти цих змін і скорочення ліміту часу абортів. Це необхідна відповідь на пропозицію, яка загрожує відірвати наші закони від основних диктатів совісті.

Нехай ми знайдемо благодать захищати найуразливіших серед нас, і нехай Шотландія буде врятована від майбутнього, де «просвітлення» вимірюється втратою наших найосновніших людських інстинктів.

Отець Ентоні

Молитва

Будь ласка, не забувайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керрол, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь у своїх помолах Брендана Клаффі та всіх, хто нещодавно помер і чиї ювілеї припадають на цей час.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 55216

¹ кампанія https://righttolife.org.uk/abortiontimelimit?utm_source=righttolife.org.uk&utm_medium=referral&utm_content=AbortTimeLimit&utm_content=dear_reader&dear_reader=True&dear_reader=True